

νος ιστιοφόρα κινούνται ἐλευθέρως περὶ τὴν ἄγκυραν των. Ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου δύναμαι εὐκόλως ν' ἀριθμῶ τοὺς ἰστούς των ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων. Ἡ προκυμαία εἶναι ἔρημος. Μόνον εἰς τὴν ὀπισθεν τοῦ ξενοδοχείου ὁδὸν ἀκούω τοὺς ἐργάτας εὐθυμουῦντας εἰς τὸ καπηλεῖον καὶ ἄδοντας. Δὲν εἶναι δὲ ποσῶς δυσάρεστος ἡ μελωδία τῶν ἁσμάτων. Ἀφεύκτως, ἐκ Ζακυνθίων ἀποτελεῖται ὁ χορός.

Ἔπεται συνέχεια.

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΛΙΟΝΗΣ

Διήγημα.

Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Κ'.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ κλαγγὴ τῶν ξιφῶν, ἡ βροντὴ τῶν καρυφυλλίων ἠκούσθη ὀπισθεν τῶν ὁρέων, εἰς ἀπόστασιν πέντε ἢ ἐξ ὥρων πορείας ἀπὸ τῆς τοποθεσίας Ζυγουριάς, τοῦ στρατοπέδου τοῦ Χρήστου Μηλιόνη.

Δύο γυναῖκες ἐξεληοῦσαι λίαν πρωὶ ἐκ τῆς κόμης των, μετέβαινον εἰς τὴν πηγὴν ὅπως γεμίσωσιν ὕδατος τὰς στάμνους. Ἐξαίφνης ἐτρόμαξαν ἀκούσασαι εὐκρινῶς κρότον τουφεκισμῶν. Ὁ ἄνεμος ἔπνεε σφοδρῶς ἐκ τῶν ὁρέων, καὶ ἡ ἡχώ των πυροβολισμῶν ἐφέρετο ἐπὶ τῶν πτερύγων του.

Ἡ μία τῶν γυναικῶν τόσον κατεπλάγη, ὥστε ἔρριψε τὴν στάμνον τῆς κατὰ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἐστράφη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ χωρίον τῆς. Ἡ ἄλλη τὴν ἐγκαρδίωσεν εἰπὺσα ὅτι ἀπὸ τὸ μπουμπουνητὸ φαίνεται ὁ πόλεμος νὰ εἶνε μακρῶς, καὶ δὲν ἔπρεπε τόσον νὰ φοβῆται.

Καὶ βεβαίως ἐξ ἀρχῆς τολμηρὰ πρέπει νὰ ἦτο ἡ γυνὴ αὕτη, ἥτις εἶχε πείσει τὴν ἄλλην τὴν σύντροφόν τῆς νὰ πορευθῶσιν πρὶν ἀνατεῖλῃ ὁ ὁ ἥλιος εἰς τὴν πηγὴν. Ἀπὸ τεσσάρων ἢ πέντε μηνῶν φόβος εἶχε διαδοθῇ εἰς τὰ πεδινὰ χωρία, ὡς ἐκ τῆς ἐκστρατείας τῶν Τούρκων κατὰ τοῦ Χρήστου Μηλιόνη. Ἡ προστάτις πτέρυξ τοῦ ἀνδρείου μαχητοῦ ἐξετείνετο εἰς ὅλας τὰς ὁρεῖνας κόμας, ὅπου καὶ ἄλλως δὲν ἦσαν δειλοὶ οἱ ἄνθρωποι, ἀλλ' ἡ σκιά αὐτῆς δὲν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ καὶ μέχρι τῶν πεδινωτέρων χωρίων.

Ὡς ἐκτοῦ φόβου τούτου, ἐπῆλθεν ἀπραξία εἰς τὰς γεωργικὰς ἐργασίας, ὥχετο ἡ εὐκολία τῆς συναλλαγῆς, καὶ διὰ τοῦτο ὁ λαὸς ἔδυστύχει. Ἡ κατάστασις δὲ αὕτη ἔμελλε, κατὰ τὰ φαινόμενα, νὰ παραταθῇ ἐπὶ μακρὸν χρόνον, διότι ὁ Μουχτάρ Κλεισούρας δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ συγκρουσθῇ πρὸς τοὺς κλέφτας. Ἀλλ' ὁ Χρήστος Μηλιόνης, ἂν καὶ εἶχε καλὰ ταμπούρια εἰς τὰς κορυφὰς

τῶν βουνῶν, δὲν ἠγάπα νὰ μένῃ κεκλεισμένος ἐκεῖ ἐπ' ἀόριστον χρόνον. Ὁσημέραι ἢ ἔνδεια τοῦ λαοῦ καθίστατο δεινότερα, καὶ αὐτοὶ οἱ κλέφται ἔμελλον πιθανῶς ν' ἀπορῆψωσι τῶν ἐπιτηδείων.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἔπεισαν τὸν Χρήστον Μηλιόνην νὰ κάμῃ ἔξοδον...

Πρωῖαν τινὰ τοῦ Μαΐου ἐπανῆλθον εἰς τὸ λημέρι τοῦ Χρήστου οἱ δύο μονόμαχοι, οὓς εἶχε στείλει πρὸ δύο ἡμερῶν ἵνα κατασκοπεύσωσιν. Ἦσαν δὲ οὗτοι ὁ Πετρίτης καὶ ὁ Ξυπνητήρας.

— Καὶ τί ἀγροικῆσατε; τοὺς ἠρώτησεν ὁ ἀρχηγός.

— Τίποτα, καπετάνο, ὅλο καὶ ζαγάρια, ἀπῆντησεν ὁ Πετρίτης. Κανένας τοὺς δὲν εἶνε χαϊρικός.

— Τοὺς ζύγωσες καλὰ;

— Ὅλη ἡμέρα τοὺς βίγλιζα. Κανένα χαλαλῇ ἀπ' αὐτοὺς δὲν εἶδα. Ὅλοι δουλάπια.

— Καὶ σύ, Ξυπνητήρα;

— Τὰ ἴδια, καπετάνο μου. Δὲν εἶνε γιὰ ντουφέκι αὐτοῦνοι.

— Ἀκούσες τὸ βρόντο τοὺς;

— Τὸν ἄκουσα· φοβίμικος κι' αὐτός. Κούφια ἔβαζε τὸ ντουφέκι. Τὴν μπαρούτη μὲ το φτερό.

— Καὶ τὰ κατατόπια τοὺς, Πετρίτη;

— Τρεῖς ἀδρασκελῖαις. Τὰς ἐχθέσεις ταύτας τῶν κατασκόπων του δὲν περιέμενε βεβαίως ὁ Χρήστος ὅπως ἀποφασίσῃ. Ἡ ἀπόφασις τῆς ἐξόδου ἀπὸ πολλοῦ εἶχε γείνει παρ' αὐτοῦ. Ἀλλ' ὅμως καὶ τὰ τόσον αἴσια πορίσματα τῶν παρατηρήσεων τῶν δύο τούτων κλεφτῶν δὲν τὸν δυσηρέστησαν.

Ἀφ' ἐσπέρας ἔδωκε διαταγὴν νὰ εἶνε ἑτοίμοι πρὸς ὁδοιπορίαν οἱ ἄνδρες τοῦ ἅμα τῇ ἀνατολῇ τῆς ἐξαστέρου Πούλιας.

ΚΑ'.

Ὅτε οἱ κλέφται εἶχον φθάσει εἰς τὰ σύνορα τῶν Τούρκων, εἰς τόπον καλούμενον Λαγκόβα, μόλις εἶχεν ἀνατεῖλῃ ὁ ἑωθινὸς ἀστὴρ. Ἡ δρόσος τῆς πρωῒας ἀπέσταζεν ἀπὸ τῶν φύλλων, καὶ ὁ ἀρχηγὸς ἔπεμψε πρὸς τοὺς Τούρκους πολέμου κήρυκα. Καὶ ὁ κήρυξ ἀπελθὼν πρὸς τοὺς Τούρκους εἶπε:—Μὲ στέλλει ὁ Μηλιόνης, θὰ πολεμήσωμεν. Καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Τούρκων, ὁ Μουχτάρ Κλεισούρας, ἀπήντησε:—Δέχομαι τὸν πόλεμον. Τὴν λέξιν ταύτην δὲν ἐξέφερον ἀκεραίαν, ἡ ἡμίσεια ἔμεινεν εἰς τὸν λάρυγγα. Ἀκούσας τοῦτο ὁ Πάνος Μαυρομαμάτης ὠχρίασε. Καὶ ὁ Μουχτάρ Κλεισούρας ἠρώτησεν αὐτὸν τί ἐφρόνει.

Καὶ ἐκεῖνος δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀπαντήσῃ.

Καὶ ὁ γέρον Τοπτοσῆς (οὕτως ὀνομάζετο ὁ κήρυξ) ἐπέστρεψε πρὸς τὸν Χρήστον Μηλιόνην, ἀναπολὼν τὴν παλαιὰν νεότητά του, καὶ ζη-

λεύων τοὺς νεωτέρους. Διότι πάλαι ποτὲ ὁ Τοπτσῆς ἦτο πρωτοπαλλήκαρον τοῦ Γυρτάκη καὶ τοῦ Καλέμη, δύο περιβοήτων κλεφτῶν. Ἄλλ' ἤδη εἶχε γηράσει καὶ ἐξετέλει ἔργα κήρυκος. Τὴν πρώτῃαν ἐκείνην ὁ γέρον Τοπτσῆς ἐνθυμηθεὶς τοὺς παλαιούς χρόνους ἐστέναξε. Καὶ ἐπανελθὼν πρὸς τὸν Χρῆστον Μηλιόνην ἀνήγγειλεν ὅτι δέχονται τὴν μάχην οἱ Τούρκοι.

Ἡ πρώτη ἀκτὶς τοῦ ἡλίου δὲν ἐπρόβαλεν ἀκόμη, καὶ ῥοδὶνῇ ἐφαίνετο ἡ πρόδρομος τοῦ φαινοῦ ἀστέρος ἀνταύγεια ἐπὶ τοῦ στερεώματος. Ὁ Χρῆστος Μηλιόνης διέταξε τοὺς ἄνδρας του νὰ ἐφορμήσωσι κατὰ τῶν ἐχθρῶν. — Ἀπερίγραπτος ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ὁρμὴ τῶν ἐπιτιθεμένων. Αἱ πρώται τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες ἐφώτισαν τὰς πρώτας τῶν ξιφῶν ἀνελεύσεις καὶ τὰ ἐσθινὰ τῶν ἀηδόνων ἄσματα εἰσήγαγον βωθανθέντα ὑπὸ τῶν πρώτων τοῦ καρυφυλλίου βροντῶν. Οἱ ῥύακες τοῦ αἵματος ἔρρευσαν παρὰ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, καὶ αἱ οἰωγαὶ τῶν πιπτόντων ἀνεμίχθησαν μετὰ τῶν πνοῶν τοῦ ἀνέμου.

Ἡ πάλῃ μετ' ἀνεκφράστου ὁρμῆς ἀρχίσασα ἀμετάπτωτος ἐτηρήθη ἐπὶ δύο ὥρας. Οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἦσαν ἀκάματοι. Ὁ Χρῆστος Μηλιόνης ἡγεῖτο τῆς ἐφόδου, καὶ ἐπολέμει, ὡς συνείθιζε, μὲ διπλοῦν καρυφύλλι, εἰς δὲ τῶν πιστοτέρων ἀκολούθων του ὀπισθέν του ἰστάμενος ἐγέμιζε τὸ ἐν καὶ παρελάμβανε τὸ ἄλλο, ἐκεῖνος δὲ τὸ ἐκένου καὶ τὸ ἐπέστρεφεν. Ὁ Σαΐτας ἐλύσσα, ἐφρύαττεν, ἔτριξε τοὺς ὀδόντας καὶ ἐπυροβόλει. Ὁ Πετρίτης ἐσκόπευε μετ' ἀπιστύτου δεξιότητος καὶ δὲν ἐσπευδεν, ἀλλ' ἐκύτταζε νὰ ἴδῃ ἂν ἐπέτυχεν ἡ βολὴ του. Ὁ Πευκόρραχος εἶχε φυτευθῇ κατὰ τὴν συνθήειάν του ὀπισθεν βράχου, καὶ ἐπυροβόλει ἀδιακόπως. Καὶ αὐτὲς ὁ Τοπτσῆς ἀπέδειξεν ὅτι δὲν εἶχε γηράσει παραπολύ. — Οἱ μονόμματοι κλίνοντες τὸ ἐγγόνου πρὸς τὴν γῆν, ἐσκόπευσον, ἔβαλλον, ἐφόνευον. Ἡ θέσις, ἣν κατεῖχον οἱ ἐπὶ τοῦ λόφου Τούρκοι, προχείρως ὠχυρωμένη, δὲν ἦτο ἀρκούντως ἰσχυρά. Μετ' ὀλίγον ὁ Μουχτάρ Κλεισούρας διέταξε τὴν ὑποχώρησιν. Οἱ Τούρκοι δὲν ἦσαν πολλῶ πλείονες τῶν κλεφτῶν, ἀλλ' ὑπερεῖχον κατὰ τὴν θέσιν. Πολλοὶ αὐτῶν μετ' ὅλην τὴν ἀγέρωχον διαθεθαίωσιν τῶν δύο κατασκόπων τοῦ Μηλιόνῃ ἐδείξαν μεγάλην ἀνδρείαν. Ἄλλ' ἐκεῖνο, καθ' ὃ ἀσυγκρίτως ὑπερεῖχον οἱ κλέφται, ἦτο ἡ περὶ τὸ σκοπεῦσιν δεξιότης. Σπανίως τις τῶν μονομητῶν ἡστόχηε τοῦ σκοποῦ. Οἱ Τούρκοι ἔρριπτον ἴσως διπλασίας βολὰς ἢ ὅσας ἔρριπτον οἱ πολέμιοι, ἀλλὰ τὰ βόλια τῶν δὲν εὕρισκον τὴν κάκοφον σάρκα τοῦ κλεφτῆ, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Βαλαωρίτου.

Ὀλίγον ἔτι καὶ ἡ θέσις τῶν Τούρκων ἐμελλε νὰ κυριευθῇ ἐξ ἐφόδου ὑπὸ τῶν κλεφτῶν. Ἀλλὰ τότε ἀπροσδοκῆτως ἐπῆλθεν ὑποτροπὴ τις θάρρους τεὶς τὰς τάξεις τῶν ἀμυνομένων, εἰς τὴν μίαν τοῦλάχιστον πτέρυγα αὐτῶν, ἧς ἡγεῖτο ὁ γνω-

στὸς ἡμῖν Γιουσούφ Ἰδραήμ. Ὁ Ἀλβανὸς οὗτος κατώρθωσε ν' ἀναρριπίσῃ τὸ θάρρος τῶν περὶ αὐτόν, καὶ οὗτοι γενναίως ἀντέσχον, οὐ μικρὰν ζημίαν προξενήσαντες εἰς τοὺς κλέφτας. Δυσχερὴς καὶ θραδεῖα, ὡς φαίνεται, ἦτο πάντοτε ἡ ἐκβάσις τοῦ κλεφτοπολέμου. Ἐνόςφω διήρκεσε τῆς ἀντιστάσεως ταύτης τὸ σῆνος, πολλοὶ τῶν ἑλλήνων μαχητῶν ἔπεσον. Ἀλλὰ τότε ὁ Χρῆστος Μηλιόνης ἐφρύαξε καὶ διέταξε κρατεράν ἐφοδόν. Οἱ κλέφται ἐφώρμησαν ἐκ τῶν προμαχόνων των, πανταχόθεν δὲ ὁρμήσαντες περιεκύκλωσαν τοὺς Τούρκους. Τότε ἐτράπησαν οὗτοι εἰς φυγὴν. Ὁ Χρῆστος διέταξε νὰ τοὺς καταδιώξωσι τὸ τουρκικὸν στράτευμα ἐσκορπίσθη εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους...

Ὅτε ἀνεπαύθησαν μικρὸν οἱ καταπεπονημένοι ἄνδρες, ὁ Μηλιόνης διέταξε νὰ μετρηθῶσι. Δεκαεννέα ἔλειπον. Τραυματῆαι ἦσαν ἄλλοι τῶσσι περίπου. Ἐκ τῶν ἐγκρίτων κλεφτῶν ἔπεσον ὁ Σαΐτας, ὁ Ξυπνητήρας, ὁ Πετρίτης καὶ ὁ Γκαβόχηνας. Ὁ δὲ γηραιὸς Τοπτσῆς ἔκειτο δεινῶς τετραυματισμένος.

Τὰς ἀπωλείας τοῦ ἐχθροῦ ὑπελόγιζεν ὁ Μηλιόνης εἰς τὸ ἥμισυ σχεδὸν τοῦ κατὰ προσέγγισιν ἀριθμοῦ των, ἦτοι εἰς ἐξήκοντα. Τούρκοι νεκροὶ εὐρέθησαν εἰς τὰ περίξ κείμενοι περὶ τοὺς πεντήκοντα καὶ τούτων οἱ πλεῖστοι ἔκειντο ἐπίτομα, ὡς νὰ ἤθελον ν' ἀπευθύνωσι πρὸς τὸν Ἀλλάχ τὸ τελευταῖον *γαμάζι*. Εὐτυχῶς οἱ νεκροὶ ἐκ τῶν κλεφτῶν εὐρέθησαν ὅλοι ἀκέραιοι, καὶ οὐδενὸς τὴν κεφαλὴν εἶχον προφθάσει ν' ἀποκόψωσιν οἱ Τούρκοι. Ἐὰν τοιοῦτό τι συνέβαινεν, ὁ Μηλιόνης ἦτο ἔτοιμος νὰ διατάξῃ δευτέραν καταδίωξιν, ὅπως ἀποσπάσῃ τὰς κεφαλὰς τῶν συντρόφων του ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ἐχθροῦ, σώζων αὐτὰς ἀπὸ τῆς ὕβρεως. Ἀκολούθως οἱ κλέφται ἐκῆδυσαν τοὺς νεκροὺς των μετὰ πάσης τιμῆς, καὶ δώδεκα τελευταῖοι πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν εἰς τὰ ὄρη πρὸς τιμὴν τῶν πεσόντων.

KB'.

Ὁ Χρῆστος Μηλιόνης ἐξέφερε φοβεράν κραυγὴν μανίας καὶ ἀγανακτήσεως.

— Ὁ θεὸς κ' ἡ γῆ δὲν τὸ βιστᾷ, ἀνέκραξεν ἐμένα, ἐμένα τὸν ἀδελφοποιτό σου; . . .

Ὁ Τούρκος ἔμεινεν ἄφωνος, καὶ δὲν ἤξευρε πῶς νὰ δικαιολογηθῇ.

Ὁ Χρῆστος δὲν κατεδέχθη, νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ περισσότερον, ἀλλὰ τῷ εἶπεν.

— Ἐμπρὸς τὰ ντουφέκια.

— Εἴμαι ἔτοιμος, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος.

Ἦτο ὁ Τούρκος Σουλεϊμάνης, ὃν εἶχομεν λάβει ἀφορμὴν νὰ ἐπαινέσωμεν εἰς τὰς σελίδας τῆς διηγήσεως ταύτης. Ἀλλὰ τὰ ὄρια τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς κακίας εἶνε τοσοῦτον δυσδιάκριτα ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει, ὥστε οἱ νεώτεροι ἐκ τῶν φιλοσοφούντων εἶχον δίκαιον ν' ἀνακηρύξωσιν ὡς ὅλως

ἀνωφελῇ καὶ αὐτὴν τὴν ψυχολογίαν κατόπιν τῆς μεταφυσικῆς. Ὁ Σουλεϊμάνης ἦτο ἀπὸ παλαιοῦ χρόνου πιστὸς φίλος τοῦ Χρήστου Μηλιόνη. Ἡδύνατο οὕτως νὰ τῷ ἐμπιστευθῇ τὰ πάντα καὶ αὐτὴν τὴν τιμὴν του, τὴν ἐμπιστοσύνην εἶχεν εἰς τὸν Τοῦρκον ἐκεῖνον. Ὁ Χρήστος εἶχε πείσει ἀγράμματόν τινα ἱερέα νὰ τοὺς περάσῃ διὰ τῆς ἀγίας ζώνης, ἥτοι ν' ἀναγνώσῃ ἐπ' αὐτῶν τὰς εὐχὰς τῆς ἀδελφοποιίας. Ἐλεγόν τινες ὅτι ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς ποτὲ δὲν ἠδύνατο νὰ πεισθῇ ἂν δὲν τὸν ἠπεῖλει ὁ Χρήστος Μηλιόνης. Εἶνε ἀληθές ὅτι τοιοῦτον παράδειγμα ἀδελφοποιίας μετ' ἀλλοθρήσκου ἦτο ἀνήκουστον ἴσως εἰς τὰ χρονικά. Ξενίαι καὶ φιλίας δεσμοὶ ἦσαν συχνότατοι μετὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ Τουρκαλθωνῶν. Ἀλλ' ἡ μετ' αὐτῶν ἀδελφοποιία ἐνομίζετο ἀνόσιον. Οἱ δογματικοὶ τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀπεκήρυττον καὶ κατεδίκάζον τὸ ἔθιμον τοῦτο καθόλου, καὶ μετὰ τῶν χριστιανῶν. Ἡ θείσις, ἔλεγον εὐστόχως οἱ οὕτω συλλογιζόμενοι, ἡ θείσις μιμεῖται τὴν φύσιν. Ἡ δὲ φύσις δὲν παράγει ἀδελφούς, ἀλλ' υἱούς. Οἱ γονεῖς σας δύναται νὰ σᾶς προσποιήσωνται ἀδελφούς διὰ γεννήσεως ἢ δι' υἱοθεσίας. Σεῖς αὐτοὶ ὅμως ἀδελφούς δὲν δύνασθε νὰ πλάσῃτε.

Ἐντούτοις ὁ Χρήστος Μηλιόνης δὲν εἶχε λάβει ἀφορμὴν νὰ μεταμεληθῇ διὰ τὴν μετὰ τοῦ Σουλεϊμάνης ἀδελφοποιίαν. Ὁ Τοῦρκος οὗτος ἦτο πιστὸς καὶ ἔνθερμος φίλος. Ἀλλὰ φεῦ! Δὲν ἦτο καὶ χρημάτων κρείττων, ὥς ἀπεδείχθη ὕστερον.

Ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὁ Μουχτάρ Κλεισούρας ἐμελλε νὰ περιφέρηται πρὸς φανταστικὴν καταδίωξιν τοῦ Χρήστου Μηλιόνη. Εἶχεν ἀναβῇ δις ἡδὴ ὅλους τοὺς λόφους τῆς Ἀκαρνανίας, εἶχε διαβῇ δις ὅλας τὰς κοιλάδας αὐτῆς. Καὶ μόνον εἰς τὴν θέσιν Ζυγουριάν δὲν εἶχε ποτε πλησιάσει. Ἡ μονοτονία αὐτῇ τῆς καταδιώξεως ἐπ' ὀλίγον μόνον διεκόπη, διὰ τῆς ἀπροόπτου ἐπιθέσεως αὐτοῦ τοῦ Μηλιόνη, ἣν διηγήθημεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν. Ἀλλ' οἱ Τοῦρκοι βαρέως φέροντες ὅσῃν ἔπαθον φθοράν, ἦσαν ἀπαρηγόρητοι, καὶ ἐγόγγυζον κατὰ τῶν αἰωνίων ἀναβολῶν τοῦ Κλεισούρα. Τότε οἱ συνετώτεροι τῶν ἀγάδων τῆς Ἀκαρνανίας, οἵτινες ἦσαν, ὥς πάντοτε συμβαίνει, οἱ πλουσιώτεροι, ἔστησαν συμβούλια... ἔλυσαν τὰ βαλάντια. Εὐρέθη δὲ καὶ ἄνθρωπος ἐπιτήδειος εἰς τὰς διαπραγματεύσεις, ὅστις ἔπεισε τὸν Σουλεϊμάνην, αὐτὸν τὸν πιστὸν φίλον τοῦ Χρήστου Μηλιόνη, ν' ἀπέλθῃ πρὸς τὸν κλέφτην ὥς ἀπεσταλμένος, ἀπόρρητον ἔχων ἐντολὴν νὰ τὸν δολοφονήσῃ.

Ὁ ἀπὸνῆρευτος κλέφτης ὑπεδέχθη τὸν Τοῦρκον μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας. Ἦνοιξε πρὸς αὐτὸν τὴν καρδίαν του, ἐξέτεινεν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τὴν σκηνὴν του, παρέθηκεν αὐτῷ τὴν λιτὴν τράπεζάν του, διέταξε τὸν Τσιτζούραν, τὸν ἀοιδόν, νὰ τραγοῦδῇσιν ὅλα τὰ ἄσματα ὅσα εἴξευρε, πλὴν

τῶν ἡρωϊκῶν. Ἡ πλόσκα ἐτελείωσε δώδεκα κύκλους περὶ τοὺς συνδαιτυμόνας, ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα μεταβαίνουσα, ὁ ξεनिζόμενος ἠυθύμηνεν, ἐφαιδρύνθη, κατενύγη, ἐσχυρῶνπασε.

— Τί ἔχεις, Σουλεϊμάνη; τὸν ἐρωτᾷ ὁ Χρήστος· τί ἔπαθες, βλάμη;

— Τίποτε, βλάμη μου, ἀπήντησεν ὁ Ἀλβανός, κατὰ θυμὴν ἦκα.

— Πιέ, νὰ τὸ ξεχάσῃς, εἶπεν ὁ Χρήστος. Ὁ Σουλεϊμάνης ὑπήκουσεν, ἀλλ' ἡ ὁμίχλη τῆς κατηφείας δὲν παρήλθεν ἀπὸ τῆς μορφῆς του.

Ὁ Χρήστος δὲν τὸν ἠρώτησε τὸ δεύτερον, ἀλλ' εἰς τῶν δαιτυμόνων, ὁ γέρων Τοπτσῆς, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐθεραπεύθη ἐκ τῶν τραυμάτων του (εἶχον παρέλθει δύο σχεδὸν μῆνες ἀπὸ τῆς ἐν Λαγκόβῃ συμπολοῦς) εἶχε συλλάβει ὑπονοίας, καὶ κατώπτευσεν τὸν Τοῦρκον διὰ τοῦ ἐτέρου τῶν ὀφθαλμῶν.

— Κάτι ἤθελα νὰ τοῦ πῶ τώρα, ἐψιθύριζε καθ' ἑαυτὸν, ἀλλὰ θὰ μὲ πῇ κουτόν.

— Τί μурμουρίζεις, γέρο Τοπτσῆ; εἶπεν ὁ Χρήστος.

— Τίποτα, καπετάνο, ἀπήντησεν ὁ γέρων.

Καὶ συσταεῖς εἰς μίαν κόγχην ὁ γέρων Τοπτσῆς, ἀπεφάσισε νὰ μὴ σκέπτηται πλέον τίποτε. Εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην θαυμασίως συνέτεινεν ἡ πλόσκα, ἥτις εὐρίσκετο εἰς τὸν δέκατον καὶ τρίτον γύρον τῆς.

Μόνον ἐκ τῶν συνδαιτυμόνων δὲν ἔπινον ὁ Χρήστος Μηλιόνης καὶ τινες ἄλλοι τῶν κλεφτῶν τηροῦντες τὴν περὶ νηφαλιότητος σεπτήν εἰς τὰς τάξεις των ῥήτραν. Ἡ ἀρχαία τῶν κλεφτῶν πεῖρα ἐδίδασκεν αὐτοὺς ὅτι, ὁσάκις κλέφτης ἔπαθε τι κακόν, ἔπαθε τοῦτο κατόπιν ἀμέτρου οἰνοποσίας, ἢ ἔνεκα ἄλλης ἁμαρτίας. Ἐντούτοις καὶ αὐτὸς ὁ Σουλεϊμάνης, ὅσον καὶ ἂν ἡλευθερίαζε περὶ τὴν τήρησιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Κορανίου, δὲν ἦτο ὅμως ἄλλοτε ἀκρατῆς οἰνοπότης, ὅσον ὁ Χρήστος Μηλιόνης εἴξευρεν. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι σήμερον κατὰ ἐνθυμεῖτο, εἶπε.

Κατὰ ἐνθυμεῖτο τῷ ὄντι. Ἐνθυμεῖτο τὸ πλήρες χρυσίου βαλάντιον δι' οὗ εἶχε διαρθρῇ παρὰ τῶν ὁμοθρήσκων του, ὑποσχεθεὶς νὰ φονεύσῃ τὸν φίλον του Χρήστου Μηλιόνην.

Μικρὸν ἀκόμη καὶ ὁ Σουλεϊμάνης τοσοῦτον εἰχε σκοτισθῇ ὑπὸ τοῦ οἴνου, ὥστε ἤρχισε νὰ κλαίῃ μὲ ἀληθῆ δάκρυα.

— Τί ἔχεις, βλάμη; τῷ λέγει πάλιν ὁ Χρήστος.

— Σήκω, πᾶμε νὰ σοῦ πῶ, ἀπήντησεν ὁ Ἀλβανός.

Καὶ ἐπορεύθησαν κατὰ μόνους ἀμφοτέροι. Ἐκεῖ ὁ Χρήστος Μηλιόνης ἐμελλε ν' ἀκούσῃ τὴν ἀλόκοτον ἐκείνην ἐξομολόγησιν, ἣν οὐδ' εἶχε φαντασθῇ ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν του. Ὁ Σουλεϊμάνης τῷ ὁμολόγησεν ὅτι ἦτο βαλμένος νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Τότε ὁ Χρῆστος Μηλιόνης ἐξέπεμψε τὴν μανιώ-
δη ἐκείνην κραυγὴν:

— Ὁ Θεὸς καὶ ἡ γῆ δὲν τὸ βαστά! Ἐμένα, τὸν
ἀδερφοποιτό σου!

ΚΓ'.

Καὶ τὸ πρῶτον κίνημα αὐτοῦ ὑπῆρξε ν' ἀρπά-
σῃ τὸ τουφέκιον. Ἐντούτοις ὁ Σουλεϊμάνης ἔπε-
σεν εἰς τὸν τράχηλόν του καὶ τὸν ἰκέτευεν...

Οἱ κλέφται ἰδόντες ἐκ τοῦ ἀπέναντι, ἔσπευ-
σαν νὰ ἔλθωσι πρὸς τούτους. Καὶ οὐδεὶς ἐπρό-
φερε λέξιν, τὰ διασταυρούμενα βλέμματα μόνον
ἠρώτων τί συνέβαιναν.

Δὲν ἐτόλμησαν νὰ πλησιάσωσι πολὺ πρὸς τὸ
τὸ σύμπλεγμα, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸν ἀρχηγόν
των. Μίαν λέξιν ἤκουσαν μόνον, ἣν ἐπρόφερε με-
γαλοφώνως ὁ Χρῆστος Μηλιόνης.

— Φεῦγα! Τί κάθεται;

Ἄλλ' ὁ Σουλεϊμάνης ἐπέμενεν, ὠμίλει σιγά,
καὶ καθικέτευε τὸν Χρῆστον. Αἱ λέξεις δὲν ἤ-
κούοντο, ἀλλ' ἐάν τις τῶν παρόντων εἰς τὴν σκη-
νὴν ἐγίνωσκε τί εἶχε συμβῆ, καὶ ἔβλεπε τὴν
ἔκφρασιν ταύτην τοῦ προσώπου του, θὰ ἠδύνατο
ὡς ἔγγιστα νὰ ἐρμηνεύσῃ οὕτω τὰ λεγόμενα.
«Πῶς νὰ γυρίσω εἰς ἐκεῖνους ποῦ μ' ἔστειλαν;
Ποῦ νὰ πάγω νὰ ζήσω; Σκότωσέ με καλλίτερα.
Ἡ προσκύνῃς με τὸ καλόν, ἢ σκότωσέ με.»

— Ἐγώ! ἐγὼ νὰ προσκυνήσω! ἀπήντησεν ὁ
Χρῆστος Μηλιόνης. Εἰς τὸν ποῦ νὰ προσκυνήσω τοὺς
Τούρκους;

— Θὰ σὲ κάμουν δερβέναγα, ἀπήντα ὁ Σου-
λεϊμάνης. Θὰ σὲ κάμουν πρῶτον καπετάνο εἰς ὅλα
τὰ χωριά.

— Νὰ μὴν τὸ ξαναπῆς αὐτό, ἀνέκραξεν ἀγρίως
ὁ Χρῆστος, εἰ δὲ μὴ, σ' ἔφαγα...

Καὶ ἀπωθήσας ἀπὸ τοῦ στήθους του τὸν Σου-
λεϊμάνην, ἐχώρησεν ὀπίσω δύο βήματα, καὶ ἐ-
φαίνετο ἑτοιμὸς νὰ ὀρμήσῃ κατ' αὐτοῦ.

— Εἴσαι προδότης! ἔκραξε πρὸς αὐτόν.

— Ἐχάθηκα, ἐφίθυρσεν ὁ Σουλεϊμάνης, συ-
νάπτων τὰς χεῖρας.

— Μὴ φοβᾶσαι, εἶπεν ὁ Χρῆστος, δὲν θὰ σὲ
χαλάσω ἀποχεριού, ὅπως σοῦ ἔπρεπε· μαζύ
σου θὰ χτυπηθῶ. Φέρτε τὰ καρυοφύλλια ὁδῶ,
ἔκραξε πρὸς τοὺς κλέφτας.

Ἐκεῖνοι ὑπήκουσαν, ἀλλὰ δύο ἢ τρεῖς ἐξ αὐ-
τῶν παρουσιάσθησαν πρόθυμοι νὰ μονομαχήσω-
σιν ἀντὶ τοῦ ἀρχηγοῦ πρὸς τὸν Σουλεϊμάνην.

Τοιαύτην προσφορὰν δὲν ἠδύνατο ὁ ἀρχηγὸς
νὰ δεχθῇ. Τούναντίον εἶχεν ἀπόφασιν αὐτὸς νὰ
μονομαχήσῃ. Ἄλλ' ὁ Σουλεϊμάνης ὅστις ὡς ἐκ
τῶν συμβάντων τούτων, εἶχεν ἀναγῆφει ἐκ τῆς
μέθης ἡδῆ, ἐτόλμησε νὰ προτείνῃ μίαν ἀντίρ-
ρῃσιν.

— Ἀφοῦ βρίζομαι στὰ χερίά σου, εἶπε,
ποιὸς μοῦ ἀποκρίνεται πῶς θὰ μὲ ἀφήσουν νὰ

φύγω οἱ σύντροφοί σου, ἂν τύχῃ καὶ σὲ σκο-
τώσω;

Ἡ παρατήρησις αὕτη ἐφάνη εὐλογος εἰς τὸν
Χρῆστον Μηλιόνην. Προσκαλέσας τοὺς προκρίτους
τῶν κλεφτῶν του εἶπεν αὐτοῖς:

— Ἐλάτε, παιδιὰ, ν' ἀμύσετε 'στὸ σπαθὶ καὶ
'στὸ σταυρό, νὰ τὸν ἀφήσετε νὰ φύγῃ, ἂν μὲ
σκοτώσῃ.

Οἱ κλέφται ἐθεώρησαν ἀλλήλους ἀπορηματι-
κῶς. Οὐδεὶς ἦτο πρόθυμος νὰ κάμῃ τὴν ἀρχήν.
Οὐδεὶς ἐκινήθη.

Ὁ Χρῆστος Μηλιόνης τοὺς ἐπέπληξε.

— Κανένας σας δὲν κρένει; βούθα σᾶς ἔπιασε!

Τέλος ὁ Τοπτσῆς, καὶ μετ' αὐτόν ὁ Πευκόρρα-
χος, διεμαρτυρήθησαν.

— Ἐγὼ δὲν ἀμῶν.

— Μήτ' ἐγώ.

— Ὅντας σκοτωθῆς ἐσύ, καπετάνο, εἶπεν εὐ-
στόχως ὁ γηραιὸς Τοπτσῆς, κανένα κουμμάντο
δὲν θάχουμε, καὶ τότες ποιὸς θὰ ἐμποδίσῃ τὰ
παλληκάρια;...

— Ἀφίνω ἐσένα καὶ τὸν Πευκόρραχον 'στὸ
ποδάρι μου, ἐπέμεινεν ὁ Χρῆστος· οἱ δύο σας
πρέπει νὰ μοῦ ὑποσχεθῇτε ὅτι δὲν θὰ ἀφήσετε νὰ
τὸν βαρύνουν.

Οἱ δύο κλέφται συνεκινήθησαν καὶ ἴσταντο δι-
στάζοντες.

— Καὶ ἂν ἐσεῖς δὲν φανῇτε ἄξιοι, προσέθηκεν
ὁ Μηλιόνης, ἀφήνω 'στους Τσεκουραίους κατάρρα
νὰ σᾶς πάρουν τὸ καπετανᾶτο, καὶ νὰ σᾶς πολε-
μήσουν, ἂν δὲν φυλάξετε τὴν διαθήκην μου.

Τότε ὁ Τοπτσῆς καὶ μετ' αὐτόν ὁ Πευκόρραχος,
κατηρεῖς καὶ τεθλιμμένοι, ἔτειναν τὴν χεῖρα ἐπὶ
τοῦ ξίφους, καὶ ὤμωσαν ν' ἀφήσωσιν τὸν Σουλεϊ-
μάνην ἐλεύθερον, ἂν ἐφόνευε τὸν προσφιλεῖ ἀρ-
χηγόν των.

.....

ΚΔ'

Εἰς τὸ χωρίον Πευκάκια, ὅπου εἶχε καταφύγει
ἡ Βάσω, ἀπῆλθεν ὁ Νίκος τὴν ἐπαύριον, καὶ διη-
γήθη μετὰ δακρύων τὸ σπαραξικάρδιον τέλος τῆς
ἱστορίας ταύτης. Ὁ ἡρωϊκὸς πρόμαχος τῆς Ἀ-
καρνανίας δὲν ἦτο πλέον μεταξύ τῶν ζώντων.

Ἀλλὰ καλλίτερον παντός ἄλλου διηγοῦνται
τὴν ἔκθασιν τῆς πάλης οἱ δύο στίχοι τοῦ ἡρωϊκοῦ
ᾄσματος:

Μὲ τὸ τουφέκι τρέξανε, ἕνας νὰ φάῃ τὸν ἄλλο.
Φωτιᾶν ἐδῶκαν στὴ φωτιὰ πέφτουν κ' οἱ δύο στὸν
[τόπο.

Καὶ οὕτως ὅτε προδότης τῆς φιλίας καὶ ὁ ἀπα-
ράμιλλος μαχητὴς τῶν ἑρέων ἔσχωι κοινὸν τὸν
πότμον, καὶ ἔβρεξαν διὰ τοῦ αἵματός των τὸ αὐ-
τὸ ἔδαφος.

Σκοτεινὴν τινα νύκτα τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ Κώ-
στας μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων του, ὁ

Νίκος καὶ ἡ Βάσω, μὴ βλέποντες ἑαυτοὺς ἐν ἀσφαλείᾳ, κατῴρθωσαν νὰ φύγωσι καὶ διεπεραιώθησαν εἰς Λευκάδα. Ὅπως συγχωρήσῃ ὁ Κώστας τὸ ἀμάρτημα, ἢ μᾶλλον τὸ ἀτύχημα, τῆς θυγατρὸς του, ἐδέησε νὰ μεταβιβασθῶσι πρὸς αὐτὸν αἱ ὑστάται παραγγελίαι τοῦ Χρήστου Μηλιόνη, δι' ὧν ἐγίνετο ἐγγυητὴς ὑπὲρ τῆς ἀναδεκτῆς του. Ὁ δὲ Νίκος οὐδεμιᾶς παρακελεύσεως ἀνάγκην εἶχεν ἵνα συγχωρήσῃ. Μετὰ ἕξ μῆνας λήξαντος τοῦ πένθους, ὅπερ ἔφερεν ἡ νεᾶνις διὰ τὸν νοννόν της, ἐτελέσθη ἐν Λευκάδι ὁ γάμος.

Τὴν αὐτὴν συγκατάβασιν ὅμως δὲν ἔδειξε καὶ ὁ ἀπαγωγεὺς τῆς Βάσως πρὸς τὴν μαύρην, τὴν δύσμοιρον Φατμάν. Χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τί ἔπαιε, κατεβιδάσθη ζῶσα εἰς βαθὺ φρέαρ, καὶ ἐκεῖ εὗρε σκληρὸν τὸν θάνατον μετ' ὀλίγον χρόνον καὶ αὐτὸς ὁ Καλὴλ ἀγᾶς ἐδολοφονήθη ὑφ' ἐνὸς τῶν ὁμοθησίων του.

Ἐκ τῶν συντρόφων τοῦ Μηλιόνη, οἱ πλεῖστοι ἠκολούθησαν μετὰ τὸν θάνατόν του τοὺς Τσεκουραίους, καὶ διέπρεψαν εἰς πολλὰς συμπλοκάς. Ὁ γέρον Τοπτσῆς ἐκὼν παρητήθη τὴν ἀρχηγίαν, ὁμοίως καὶ ὁ Πευκόρραχος, ἐκεῖνος μὲν ὡς λίαν πρεσβύτης, οὗτος δὲ ὡς ἄγαν δυσκίνητος.

Περὶ τοῦ Καμπόσου οὐδὲ λέξις ποτὲ ἠκούσθη, οὐδ' ἔμαθέ τις τί ἀπέγεινε.

Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Η ΚΕΡΚΥΡΑ ΕΝ ΕΤΕΙ 1836

Συνέχεια· ἴδε προηγούμεν. φύλλον.

Πλὴν τοῦ Ἀνδρέου Μουστοξιδου καὶ τοῦ Κωνσταντίνου Ἀσωπίου, τῶν κορυφαίων τῆς Κερκύρας φιλολόγων, ἐγνώρισα καὶ ἄλλους πολλοὺς τῶν ἀκαδημαϊκῶν πολιτῶν. Οἱ πλεῖστοι τῶν ἐνταῦθα σπουδαζόντων ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ἰόνιον πολιτείαν, οἱ δὲ λοιποὶ ὀλίγοι κατάρχονται ἐκ τῶν γειτονικῶν ἐπαρχιῶν τοῦ βασιλείου, καὶ οὗτοι θεωροῦσι τὴν ἐν Κερκύρᾳ ἀκαδημίαν οὐχὶ ὡς τι αὐταρκὲς καὶ τέλειον διδασκῆριον, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς πρόδρομον διὰ τὰ πανεπιστήμια τῆς Γερμανίας ἢ πρὸς διαμονὴν ἐν Παρίσις. Καὶ ἐν μὲν προτέροις χρόνοις οἱ ἐξ Ἑλλάδος φιλεπιστήμονες μετέβαινον ἐντεύθεν εἰς τὰ ἰταλικά πανεπιστήμια, εἰς Πάδουαν καὶ Πισαν, ἀλλὰ τῶρα ἡ φήμη τῆς γερμανικῆς ἐπιστήμης ἐταπεινώσε λίαν τὴν περὶ τῶν Ἱταλῶν ιδέαν. Ἀλλ' οἱ Ἑπτανήσιοι δὲν διαπνέονται ὑπεράγαν ὑπὸ τοῦ πρὸς τὸν βορρᾶν πόθου τούτου, ἀρκοῦνται δὲ διακούντες ἐν Κερκύρᾳ τὰ ἐν τῷ προγράμματι περιλαμβανόμενα μαθήματα, ὅπως κατόπιν διαβιώσωσιν ἐν τῇ πατρίδι νήσῳ ὡς ὑπάλληλοι, δικηγόροι ἢ ἱατροί. Ἐν αὐτοῖς εὗρον πολλοὺς μετ' ἀγάπης διατρίβοντας περὶ τὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν τῶν Ἀγίων προστατῶν, λαλοῦντας εὐχερέστατα τὴν

ἀγγλικὴν καὶ ἔχοντας ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ αὐτῶν τὸν Σαϊκσπέρν, Βύρων, Βάλτερσκοττ, Σέλλεϋ, καὶ ἄλλους ἀνδρας τοῦ βρεττανικοῦ Παρνασσοῦ.

Σὺν τοῖς ἄλλοις ἐγνώρισα Κεφαλλῆνά τινα, προσνητὴ νεανίαν μεταβάντα ἐν τρυφερᾷ ἡλικίᾳ εἰς Ἀγγλίαν καὶ αὐτόθι ἀνατραφέντα, ἀλλ' ὅμως οὐδαμῶς ἐκ τούτου ἀποβαλόντα τὴν πρὸς τὴν γενέτειραν ἀφροσύνην. Μετὰ τούτου εἶχον συμφωνήσει νὰ διατρέξωμεν ἔφιπποι τὴν νῆσον ἐφ' ᾧ ἐξήλθομεν φαιδράν τινα ἐαρινὴν πρωΐαν διὰ τῆς βασιλείου πύλης (Porta reale) ὅπως ἀναζητήσωμεν ἵππους. Ἐκεῖτο δ' ἐκεῖ οὐ μακρὸν ἐν τῷ βάθει κήπου καλύβη, ἐιδυλλιακῶς μικρὰ καὶ γραφικῶς ἐτοιμόμορφος, ὑπὲρ ἣν ἐρασιμῶς συνεάμπτοντο δύο ὑψηλαὶ καστανεαί, ἐλαφρῶς σειόμεναι ὑπὸ δροσερῶν ζεφύρων. Ὑπέρθεν δὲ τῆς βρουσκεποῦς στέγης, ἐφ' ἧς ἐκυμαίνοντο ποὺ καὶ ποὺ ἄνθη περικαλλῆ, ἐξηπλοῦτο κισσὸς εὐθαλὴς ποικίλα διαγράφων σχηματῖα καὶ διὰ μὲν τῆς ἐτέρας τῶν μυριοδακτύλων αὐτοῦ χειρῶν δραττόμενος τῶν ὑποσκιῶν κλάδων, διὰ δὲ τῆς κρεμαννυμένης κάτω τῆς ἐσχατιᾶς τῆς στέγης ἀπτόμενος ἀτμηελήτως τῶν ἀπὸ τῆς γῆς φυομένων λειρίων. Τὸ πᾶν ἐχλόαζε καὶ ἔθαλλε περὶ τὸν οἰκίσκον. Ὅπισθεν λοχμῶδους αἱμασιᾶς κιναρῶν ἠπλοῦντο κράμβαι θαλαραὶ· ἐδῶ μὲν ἔθαλλον νεαροὶ θρίδακες, ἐκεῖ δ' ἀπήστραπτε πολυποικίλος τάπης ἀνθέων καλλιχρῶν, ἔνθα δὲ ἡ σκαπάνη δὲν ἔχει ἐργασθῇ, ἐφύοντο μύρτοι καὶ ῥοδαὶ καὶ ῥοδαὶ, ὑφ' ἧς ἐκρύπτοντο ἄνθη χαμαικεράσων· πέραν δ' ἀτάκτως ἐβλάστανον αἱ ἐλαταὶ μεστὰὶ ὀρίμων μελανῶν καρπῶν, διὰ δὲ τοῦ κήπου παντός ἔπνεεν ἡρεμαῖος ψίθυρος πρᾶων ἀνέμων καὶ ἤχει φαιδρὸν κελάδημα τῶν πτηνῶν. Ἐστημεν ἐκεῖ μακρὸν καὶ ἐθεώμεθα, εὐφραϊνόμενοι ὅτε μὲν ἐπὶ τῇ θεᾷ ἄνθους τινός, ὅτε δ' ἐπὶ δένδρῳ, ἕως τέλους ἔφθασε πρὸς ἡμᾶς διὰ φυλλοσκεποῦς διαδρόμου ῥαδινὴ κόρη, φέρουσα ἐπὶ κεφαλῇς ἀρχαιοπρεπὴ ὑδρίαν οἶαν ἔφερον ἤδη αἱ γυναικες τῶν Φαιάκων. Μαθοῦσα δὲ τί ἐζητοῦμεν ἔθηκε κατὰ γῆς τὴν ὑδρίαν μειδιῶσα καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ οἰκίσκου δύο εὐσῶμα ἱππάρια, κτήνη οὕτω κομψὰ ὥστε οὐδεὶς ἤθελε φαντασθῇ νὰ τὰ ζητήσῃ ὅπισθεν τῶν διερρωγῶτων τοίχων τῆς πτωχικῆς ἐκείνης καλύβης. Ἐπειτα δ' ἐκόμισε εὐσταλὴ ἀγγλικὰ ἐφίππια παρέχοντα ἀνάπαυσιν, ἣν εἶχον κατ' ἀνάγκην λησμονήσει ἐν Ἑλλάδι, ἔνθα τὸ ἐφίππιον εὐρίσκεται ἐν ἀχρηστίᾳ, τοῦ ἱππέως ἐδραζομένου ἐπὶ ἐνοχλητικῶν τουρκικῶν σαγμάτων. Ἐπιβάντες δὲ τῶν ἱππῶν καὶ πλήξαντες αὐτοὺς ἐκινήσαμεν αὐτοὺς εἰς ταχὺν τριποδισμόν.

Ἀπὸ τῶν πυλῶν τῆς Κερκύρας ἄγουσι πρὸς ἀπάσας τὰς διευθύνσεις τῆς νήσου αἱ ἄρισται τῶν ὁδῶν, κατὰ τὴν γνώμην τῶν νησιωτῶν τὸ πο-